

Werkstaden

av Theo Ågren

PÅ DÖRREN till verkstaden, i den faluröda nyckelhålsverandan, sitter en metallskylt där det står "Werkstad", med den gamla stavningen. Den lilla skylten har funnits kvar sedan skräddaren Linus Asplund bodde och arbetade på Stora Grevakila. En gång i tiden satt den på dörren till det lilla rummet längst in, det som numera rymmer affärsdelen. Undan för undan har verkstaden byggts ut. I bottenplanet, det som en gång var fähus, får elugn och gasugn plats, det finns också plats för att gläsera. Överallt, på öppna hyllor och i gamla köksskåp finns ingredienser till glasyrer.

I ett fönster står en samling kitschigt färgglada glasflaskor. Under en period placerade Kerstin glasbitar i botten på en skröjbränd skål eller ett fat, glaset smälte sedan ihop med glasyren i bränningen. Resultatet påminner om en kvarlämnad vattenskvätt, en sista droppe vatten som stannat kvar i kärlet.

På väggen som skiljer elugnen från glaseringsdelen hänger en gammal fisklåda, målad i himlens blå färg. Ett litet minnesskåp över Markus. Buketten från graven och födelsebeviset sitter fast med en enkel knappnål, en liten skulptur av Madonnan med barnet, små barnteckningar och vissna fröställningar, arrangerade till ett litet altare. Kerstin besökte sällan den riktiga graven, det var för smärtsamt. Istället blev hennes vardagsmiljö så småningom till ett slags monument, en minnesplats. Hon levde och arbetade med minnet av Markus ständigt omkring sig.

I trappan upp till ovanvåningen står några små tittskåp gjorda i papier-maché och kartong bredvid en svartgodsbränd figur med små vita stenar infällda i leran. På den blå dörren vid trappans slut sitter ett litet utstansat me-

T h: minnesskåpet.

